

«Մեր կյանքը և ծառայությունը» հանդիպման ձեռնարկի հղումներ

ՄԱՐՏԻ 1-7

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | ԹՎԵՐ 7-8

«Ի՞նչ ենք սովորում այն բանից, թե ինչպես էր կազմակերպված խրաչելացիների ճամբարը»

**it-1, էջ 497, պրբ. 3
Ժողով**

Խրաչելում ժողովրդի անունից որպես ներկայացուցիչներ հաճախ հանդես էին գալիս պատասխանատվություններ ունեցող տղամարդիկ (Եզր 10:14): Օրինակ՝ խորանը կանգնեցնելուց հետո «ցեղերի տոհմապետները» ընծաներ բերեցին (Թվ 7:1-11): Նաև Նեեմիայի օրերում ժողովրդի անունից տրված «անխախտ համաձայնությունը» հաստատվեց «իշխանների, ղեկավարների և քահանաների կնիքով» (Նեմ 9:38-10:27): Անապատում խրաչելացիների դեգերումների ժամանակ ժողովրդի տոհմապետներ կաշին, որոնք «ժողովի կանչվողներ և անվանի մարդիկ» էին: Նրանցից 250-ը միացան Կորիսին, Դաթանին, Աբիրոնին, Օմին և հավաքվեցին Մովսեսի ու Ահարոնի դեմ (Թվ 16:1-3): Աստծու հրահանգներին հետևելով՝ Մովսեսը ժողովրդի երեցներից 70 մարդ ընտրեց (նրանք նաև ժողովրդի գլխավորներ էին), որ օգնեն կրել իր բեռը՝ ժողովրդին, որն այլևս անկարող էր մենակ տանել (Թվ 11:16, 17, 24, 25): Ղևտական 4:15-ում հիշատակվում է «ժողովրդի երեցների» մասին. ակներևաբար ազգը ներկայացնող տղամարդիկ ժողովրդի երեցներ էին, դատավորներ, գլուխներ և գլխավորներ (Թվ 1:4, 16; Հս 23:2; 24:1):

**it-2, էջ 796, պրբ. 1
Ռուբեն**

Խրաչելի ճամբարում Ռուբենյանները հանգրվանում էին խորանի հարավային կողմում՝ Շմալոնի և Գադի ցեղերի մեջտեղում: Ճանապարհի ընկնելիս այս եղջեր ստորա-

բաժանումը Ռուբենի ցեղի գլխավորությամբ գնում էր Հուդայի, Իսաքարի և Ջաբուղոնի եղջեր ստորաբաժանման հետևից (Թվ 2:10-16; 10:14-20): Այս նույն հերթականությամբ էլ նրանք խորանի նվիրման ժամանակ բերեցին իրենց ընծաները (Թվ 7:1, 2, 10-47):

**w04 8/1, էջ 25, պրբ. 1
Ուշագրավ մտքեր «Թուոց» գրքից**

8:25, 26: Հարգելով տարեց ղևտացիների տարիքը, ինչպես նաև հաշվի առնելով այն, որ ղևտական ծառայությունը պետք է հարկ եղած ձևով կատարվեր՝ այդ ղևտացիներին պատվիրված էր պաշտոնաթող լինել պարտադիր ծառայությունից: Այդուհանդերձ, նրանք կարող էին կամավորապես օժանդակել մյուս ղևտացիներին: Թեպետ մեր օրերում նախատեսված չէ «պաշտոնաթողություն» Թագավորության քարոզչի ծառայությունից, այս օրենքում պարփակված սկզբունքը մեզ կարևոր բան է սովորեցնում. եթե տարիքի պատճառով քրիստոնյան այլևս ի վիճակի չէ կատարել որոշ պարտականություններ, ապա նա գուցե կարողանա կատարել այնպիսի ծառայություն, որն իր ուժերից վեր չէ:

Հոգևոր գանձեր

**it-1, էջ 835
Անդրանիկ, առաջնել**

Քանի որ խրաչելացիների առաջնեկները դառնալու էին ընտանիքի գլուխներ, նրանք ներկայացնում էին ողջ ազգը: Ըստ հուդեյան, Եհովան ողջ ազգն էր համարում իր «անդրանիկը»: Այդ ազգը Աբրահամի ուխտի հիման վրա դարձել էր Աստծու անդրանիկը (Ելք 4:22): Հաշվի առնելով այն, որ Եգիպտոսում Եհովան պահպանեց խրաչելացիների առաջնեկների կյանքը, նա պատվիրեց. «Ինձ համար Խրաչելի որդիների միջից սրբացրու ամեն արու առաջնեկի, ինչպես մարդկանց

միջից, այնպես էլ անասունների» (Ելք 13:2): Հետևաբար իսրայելացիների առաջնեկ որդիները Եհովային էին պատկանում:

ՄԱՐՏԻ 8-14

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | ԹՎԵՐ 9-10

«Եհովան ինչպե՞ս է առաջնորդում իր ժողովրդին»

it-1, էջ 398, պրբ. 3

Ճամբար

Այն, թե Իսրայելի ահռելի ճամբարը ինչ ձևով էր մի վայրից մյուսը տեղափոխվում (Թվեր 33-րդ գլխում Մովսեսը այդպիսի 40 բանականություն է նշում) նույնպես վկայում էր այնտեղ տիրող կազմակերպվածության մասին: Քանի դեռ ամպը մնում էր խորանի (վկայության վրան) վերևում, ճամբարը տեղից չէր շարժվում: Բայց երբ ամպը բարձրանում էր վրանից, ճամբարը ճանապարհ էր ընկնում: «Եհովայի կարգադրությամբ Իսրայելի որդիները ճանապարհ էին ընկնում ու Եհովայի կարգադրությամբ ճամբար էին դնում» (Թվ 9:15-23): Եհովայի այս կարգադրությունները որք ճամբարին հաղորդում էին երկու արձաթյա կոփած փողերի միջոցով (Թվ 10:2, 5, 6): Երբ տատանվող ազդանշան էր հնչում, նշանակում էր՝ ճամբարը պետք է ճանապարհ ընկներ: Իսրայելի ճամբարը այս կարգով առաջին անգամ ճանապարհ ընկավ «երկրորդ տարում [1512 մ.թ.ա.], երկրորդ ամսում՝ ամսվա քսաներորդ օրը»: Առջևից տարան ուխտի տապանակը, հետո ճանապարհ ընկավ առաջին եղջեր (Հուդա, Իսաքար և Զաբուլոն) ստորաբաժանումը՝ Հուդայի ցեղի գլխավորությամբ: Նրանցից հետո ճանապարհ ընկան Գերսոնյաններն ու Մեռարիյանները՝ իրենց հետ տանելով խորանի մասերը: Հաջորդը գնաց մյուս եղջեր (Ռուբեն, Շմալոն և Գադ) ստորաբաժանումը՝ Ռուբենի ցեղի գլխավորությամբ: Նրանցից հետո ճանապարհ ընկան Կահաթյանները՝ տանե-

լով սրբարանի այն մասերը, որ իրենց էին հանձնարարված: Ապա շարժվեց մյուս եղջեր (Եփրեմ, Մանասե և Բենիամին) ստորաբաժանումը՝ Եփրեմի ցեղի գլխավորությամբ: Ի վերջո ճանապարհ ընկավ նաև վերջին եղջեր (Դան, Ասեր և Նեփթալիմ) ստորաբաժանումը՝ Դանի ցեղի գլխավորությամբ: Այսպիսով՝ ամենից մարդաշատ և հզոր ստորաբաժանումներից մեկը գնում էր երթի առջևից, իսկ մյուսը՝ հետևից (Թվ 10:11-28):

w11 4/15, էջ 4-5

Տեսնո՞ւմ ես Եհովայի առաջնորդությունը

Ինչպե՞ս կարող ենք ցույց տալ, որ գնահատում ենք Աստծու առաջնորդությունը: Պողոս առաքյալը ասաց. «Հնազանդվեք ու հպատակվեք նրանց, ովքեր առաջնորդություն են վերցնում ձեր մեջ» (Եբր. 13:17): Այդպես վարվելը գուցե երբեմն դժվար լինի: Օրինակ՝ պատկերացրու, թե ապրում ես Մովսեսի օրերում: Դու էլ իսրայելացի ես և դուրս ես եկել Եգիպտոսից: Բոլորի պես՝ դու հետևում ես ամպի սյանը: Հանկարծ այն կանգ է առնում: Որքա՞ն այն կմնա նույն տեղում՝ մեկ օր, մեկ շաբաթ, թե՞ մի քանի ամիս: Դու մտածում ես. «Արժե՞ բոլոր իրերը հանել կապոցներից, թե՞ ոչ»: Սկզբում բացում ես միայն այն կապոցները, որոնց մեջ ամենամահաբաժեշտ իրերն են դրել: Այնուհետև՝ մի քանի օր անց, կապոցներիդ մեջ ինչ-որ իր փնտրելուց հոգնած՝ սկսում ես բացել բոլորը: Ու երբ ամեն ինչ արդեն հանել ու դասավորել ես, հանկարծ տեսնում ես, որ սյունը բարձրացել է: Ստիպված ես նորից ամեն ինչ հավաքել ու պատրաստվել ճանապարհ ընկնելու: Ինչ խոսք, դա ո՛չ հեշտ է, ո՛չ էլ հարմար: Այդուհանդերձ, իսրայելացիները պետք է «անմիջապես ճանապարհ ընկնեին» (Թվեր 9:17-22):

Իսկ ինչպե՞ս ենք մենք վարվում, երբ առաջնորդություն ենք ստանում Աստծու կողմից: Ջանո՞ւմ ենք «անմիջապես» հետևել դրան, թե՞ շարունակում ենք անել այնպես, ինչպես որ միշտ ենք արել: Գիտե՞նք, թե այսօր ինչ

առաջնորդություն է տրվում այնպիսի հարցերում, թե ինչպես, օրինակ, Աստվածաշնչի տնային ուսումնասիրություն անցկացնել, օտարախոս մարդկանց քարոզել, կանոնավորաբար ընտանեկան երկրպագություն անցկացնել, համագործակցել Հիվանդանոցների հետ կապի կոմիտեի հետ և պատշաճ վարվելակերպ դրսևորել համաժողովների ժամանակ: Մենք Աստծու առաջնորդության հանդեպ մեր գնահատանքը ցույց կտանք նաև այն բանով, թե ինչպես ենք խորհուրդներ ընդունում: Երբ կարևոր որոշման առաջ ենք կանգնած, մենք չենք ապավինի մեր իմաստությանը, այլ կջանանք իմանալ, թե ինչ առաջնորդություն են տալիս Եհովան և իր կազմակերպությունը: Ինչպես որ երեխան է իր ծնողի պաշտպանությանը դիմում, երբ փոթորիկ է սկսվում, այնպես էլ մենք կդիմենք Եհովայի կազմակերպության պաշտպանությանը, երբ խնդիրները սև ամպերի պես կուտակվեն մեր գլխին:

Հոգևոր գանձեր

it-1, էջ 199, պրբ. 3

Հավաքույթ

Միասին հավաքվելու կարևորությունը: Այն, թե որքան կարևոր է ներկա լինել բոլոր հանդիպումներին, որոնք Եհովան նախատեսել է իր ծառաներին հոգևորապես ամրացնելու համար, երևում է Պասեքի տարեկան տոնակատարությանն առնչվող հրահանգներից: Եթե որևէ տղամարդ ծիսականորեն մաքուր էր և ճամփորդության մեջ չէր, բայց Պասեքը չէր նշում, մահվան էր մատնվում (Թվ 9:9–14): Երբ Եզեկիա թագավորը Հուդայի և Իսրայելի բնակիչներին Պասեքը նշելու համար հրավիրեց Երուսաղեմ, ասաց. «Ո՛վ Իսրայելի որդիներ, դարձեք դեպի... Եհովան... համառ մի՛ եղեք, ինչպես որ ձեր հայրերն էին: Հնազանդ եղեք Եհովային և եկեք նրա սրբարանը, որը նա ընդմիջտ սրբացրեց, ու ծառայեք ձեր Աստված Եհովային, որպեսզի իր սաստիկ բարկությունը հետ դարձնի ձեզանից...»

Չէ՞ որ ձեր Աստված Եհովան գթառատ է ու ողորմած, և նա ձեզանից երես չի թեքի, եթե դուք հետ դառնաք նրա մոտ» (2Տգ 30:6–9): Առանց հիմնավոր պատճառի հանդիպումներից բացակայելը վկայում էր այն մասին, որ մարդը թողել է Աստծուն: Թեև քրիստոնյաները չեն նշում Պասեքն ու մյուս տոները, սակայն Պողոս առաքյալը նրանց հորդորեց չբացակայել այն հավաքույթներից, որոնց կանոնավորաբար մասնակցում է Աստծու ժողովուրդը: Նա ասաց. «Եվ եկեք ուշադիր լինենք միմյանց հանդեպ, որ սիրո ու բարի գործերի մղենք իրար, և բաց չթողնենք մեր հավաքույթները, ինչպես սովոր են անել ոմանք, այլ քաջալերենք միմյանց, առավել ևս որ տեսնում ենք՝ օրը մոտենում է» (Եբ 10:24, 25; տես ԺՈՂՈՎ):

ՄԱՐՏԻ 15–21

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍԲԻՑ | ԹՎԵՐ 11–12

«Ինչո՞ւ պետք է զգուշանանք տրտնջալու հակումից»

w01 6/15, էջ 17, պրբ. 20

Մի՛ եղեք մոռացկոտ լսողներ

²⁰ Քրիստոնյաների ճնշող մեծամասնությունը ոչ մի դեպքում անձնատուր չի լինում սեռային անբարոյությանը: Այդուհանդերձ, մենք պետք է ուշադիր լինենք, որ թույլ չտանք մեզ այնպիսի ընթացք բռնելու, որը տանում է դեպի տրտնջկոտ դառնալուն: Իսկ դա իր հերթին կարող է Աստծո տհաճությունը առաջ բերել: Պողոսը հորդորում է. «Եւ չփորձենք Տիրոջը, ինչպես փորձեցին [իսրայելացիներից] ոմանք եւ կոտորուեցին օձերից: Եւ չտրտնջանք, ինչպես տրտնջացին նրանցից ոմանք եւ կորստեան մատնուեցին մահուան հրեշտակից [«սատակչի ձեռովը», Աթ]» (Ա Կորնթացիս 10:9, 10): Իսրայելացիները տրտնջացին Մովսեսի և Ահարոնի դեմ, այո՛, նույնիսկ Աստծո դեմ՝ գանգատվելով հրաշքով տրվող մամանայից (Թուոց 16:41; 21:5):

Բայց արդյոք նրանց տրտնջոցը ավելի թո՛ւյլ վիրավորանք էր Եհովայի հասցեին, քան կատարած պոռնկությունը: Աստվածաշունչը ցույց է տալիս, որ բազմաթիվ տրտնջացողներ սպանվեցին օձերից (Թուոց 21:6): Իսկ ավելի վաղ 14700-ից ավել ապստամբ տրտնջացողներ կործանվեցին (Թուոց 16:49): Ուստի, եկեք չփորձենք Եհովայի համբերությանը՝ անհարգալից վերաբերվելով այն ամենին, ինչ որ նա տալիս է մեզ:

w06 7/15, էջ 15, պրբ. 7
Խուսափի՛ր տրտնջալուց

⁷ Որքա՞ն էր փոխվել իսրայելացիների մտավիճակը: Երբ Եհովան ազատեց նրանց Եգիպտոսից և փրկեց՝ անցկացնելով Կարմիր ծովով, երախտագիտությունը մղեց նրանց երգով փառաբանելու Եհովային (Ելից 15:1–21): Սակայն բախվելով անապատային կյանքի դժվարություններին և վախենալով քանանացիներից՝ Աստծու ժողովուրդը, երախտագիտության փոխարեն, սկսեց դժգոհության ոգի դրսևորել: Փոխանակ Եհովային շնորհակալություն հայտնելու ստրկությունից իրենց ազատելու համար՝ նրանք Աստծուն անհիմն կերպով մեղադրում էին գրկանքներ պատճառելու մեջ: Նրանց տրտնջող վկայում էր երախտագիտության բացակայության մասին, այն դեպքում երբ Եհովան շատ բարիքներ էր արել նրանց համար: Զարմանալի չէ, որ Աստված ասաց. «Մինչեւ ե՞րբ այս չար ժողովքին համբերեմ, որ ինձ դեմ տրտնջում են» (Թուոց 14:27; 21:5):

it-2, էջ 719, պրբ. 4
Վեճ

Տրտունջ: Տրտունջը վիատության մեջ է գցում և վիրավորում է զգացմունքները: Եգիպտոսից դուրս գալուց կարճ ժամանակ անց իսրայելացիները տրտնջացին Եհովայի դեմ՝ քննադատելով առաջնորդությունը, որ նա տալիս էր Մովսեսի և Ահարոնի միջոցով (Ելք 16:2, 7): Ժամանակի ընթացքում նրանց բողոքները այնքան վիատեցրին Մով-

սեսին, որ նա ուզում էր մեռնել (Թվ 11:13–15): Տրտունջը կարող է մահու չափ վտանգավոր լինել տրտնջացողի համար: Այն, ինչ տրտնջացողները ասացին Մովսեսին, Եհովան համարեց իր երկնային առաջնորդության դեմ ուղղված բողոք՝ ապստամբություն (Թվ 14:26–30): Այդ քննադատական ոգու պատճառով շատերը կորցրին իրենց կյանքը:

Հոգևոր գանձեր

it-2, էջ 309
Մանանա

Նկարագրություն: Մանանան գինձի սերմի պես սպիտակ էր: Այն նման էր քարախնկի (քարախնկենու անուշահոտ խեժ), մոմանման թափանցիկ կաթիլների, որոնք մարգարիտ էին հիշեցնում: «Դրա համը մեղրաբլիթի» կամ «յուղով պատրաստված քաղցր բլիթի» համի էր նման: Մանանան «երկանքներով աղում կամ սանդի մեջ ծեծում էին, հետո խաշում էին կամ դրանից բլիթներ էին պատրաստում» (Ելք 16:23, 31; Թվ 11:7, 8):

ՄԱՐՏԻ 22–28

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍԷԻՑ | ԹՎԵՐ 13–14

«Հավատն ինչպե՞ս է քաջ դարձնում մեզ»

w06 10/1, էջ 16–17, պրբ. 5–6
Քաջ՝ շնորհիվ հավատի և աստվածավախության

⁵ Սակայն հետախույզներից երկուսը՝ Հեսուն և Քաղեբը, լի էին Ավետյաց երկիր մտնելու ցանկությամբ: Ուստի նրանք ասացին. «[Քանանացիները] մեր կերակուրն են, նորանց պաշտպանութիւնը գնացել է իրանց վերայից, ու Եհովան մեզ հետ է. նորանցից մի վախենաք» (Թուոց 14:9): Գուցե Հեսուի և Քաղեբի կողմից հիմարություն էր այդքան լավատես լինելը: Ո՛չ: Ինչպես և Իսրայել ազգի մյուս բոլոր անդամները, նրանք տեսել էին, թե ինչպես Եհովան տասը պա-

տուհասաների միջոցով նվաստացրեց հզոր Եգիպտոսին և նրա աստվածներին: Այնուհետև տեսել էին, թե ինչպես Եհովան փառավորին ու նրա զինված ուժերին խորտակեց Կարմիր ծովում (Սաղմոս 136:15): Ուստի տասը հետախույզները և այն մարդիկ, ովքեր լսել էին նրանց, ոչ մի հիմք չունեին վախենալու: Եհովան արտահայտեց իր խորը վիրավորանքը՝ ասելով. «Մինչև ե՞րբ պիտի չ'հաւատան ինձ՝ իրանց մէջ արած բոլոր հրաշքներովս էլ» (Թուոց 14:11):

Եհովան պարզ ցույց տվեց, թե որն էր իսրայելացիների վախկոտության պատճառը. նրանք հավատ չունեին: Այո՛, հավատը և քաջությունը սերտորեն կապված են իրար, և դա հստակ երևում է Հովհաննես առաքյալի խոսքերից: Քրիստոնեական ժողովի ու նրա վարած հոգևոր պատերազմի վերաբերյալ նա գրեց. «Սա է յաղթութիւնն, որ աշխարհքին յաղթեց, այսինքն մեր հաւատքը» (Ա Յովհաննէս 5:4): Այսօր ավելի քան վեց միլիոն Եհովայի վկաներ՝ երիտասարդ թե՛ ծեր, ուժեղ թե՛ թուլ, հավատ ցուցաբերելով Հետուի և Քաղեբի նման, Թագավորության բարի լուրը քարոզում են ամբողջ աշխարհում: Ոչ մի թշնամի չի կարողացել լռեցնել այս գորավոր և քաջ բանակին (Հոովմայեցիս 8:31):

Հոգևոր գանձեր

it-1, էջ 740

Իսրայելին Աստծու կողմից տրված երկիրը

Երկիրը, որ Աստված տվեց Իսրայելին, շատ լավն էր: Մովսեսը մարդիկ ուղարկեց Ավետյաց երկիրը հետախույզելու և դրա պտուղներից բերելու: Այդ մարդիկ վերադարձան՝ իրենց հետ բերելով թուզ, նուռ և խաղողի այնպիսի մեծ ողկույզ, որը երկու տղամարդ ձողի վրա դրած էին բռնել: Թեև հետախույզները հավաստի պակասի պատճառով վախով էին բռնվել, սակայն նրանք ընդունեցին, որ այդ երկրում իրոք «կաթ ու մեղր է հոսում» (Թվ 13:23, 27):

ՄԱՐՏԻ 29–ԱՊՐԻԼԻ 4

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | ԹՎԵՐ 15–16

«Զգուշացիր հպարտությունից և չափից դուրս ինքնավատահությունից»

w11 9/15, էջ 27, պրբ. 12

Եհովան ճանաչո՞ւմ է քեզ

¹² Սակայն երբ Իսրայել ժողովուրդը Ավետյաց երկիր գնալու ճանապարհին էր, Կորիք կարծեց, թե ժողովրդին սխալ ձևով է առաջնորդություն տրվում, և ուզեց փոփոխություն անել: Ժողովրդից 250 առաջնորդություն վերցնող մարդիկ Կորիսի կողմն անցան: Թե՛ Կորիք, թե՛ այդ մարդիկ վստահ էին, որ Եհովայի հետ լավ փոխհարաբերություններ ունեն: Նրանք ասացին Մովսեսին. «Բավական՞ն է: Ժողովի մեջ բոլորն էլ սուրբ են, և Եհովան նրանց մեջ է» (Թվեր 16:1–3): Ինչպիսի՞ մեծամտություն և հպարտություն: Մովսեսն ասաց նրանց. «Եհովան կիմացնի, թե ով է իրեն պատկանում» (**կարդա՛ Թվեր 16:5**): Հաջորդ օրվա վերջում Կորիք և ապստամբության մեջ նրա կողմն անցած մարդիկ մահվան մատնվեցին (Թվեր 16:31–35):

w11 9/15, էջ 27, պրբ. 11

Եհովան ճանաչո՞ւմ է քեզ

¹¹ Մովսեսն ու Կորիք Եհովայի առաջնորդությունն ու որոշումները հարգելու հարցում իրար հակապատկեր էին: Նրանց գործերից կարելի է հասկանալ, թե Եհովան ինչ կարծիք ուներ նրանց մասին: Կորիք ղևատացի էր՝ Կահաթյանների տոհմից, և շատ առանձնաշնորհումներ ուներ: Հավանաբար նա ականատես է եղել, թե ինչպես է Իսրայելը անցել Կարմիր ծովի միջով, մասնակցել է Սինա լեռան մոտ անհնազանդ իսրայելացիների դեմ Եհովայի դատաստանը իրագործելուն և առանձնաշնորհում է ունեցել օգնելու ուխտի տապանակը տեղափոխել (Ելք 32:26–29; Թվեր 3:30, 31): Ակներևաբար, տարիներ շարունակ նա նվիրված է

եղել Եհովային և Իսրայելում վայելել է շատերի հարգանքը:

Հոգևոր գանձեր

W98 9/1, էջ 30, պրբ.1-2

Համոզվիր, որ առաջնահերթությունը տալիս ես կարևորին

Եհովան այս հարցին բավականին լուրջ էր մոտենում: «Եհովան,— տեղեկացնում է Աստվածաշունչը,— ասեց Մովսէսին. Այն մարդը անպատճառ պիտի մեռցնուի» (Թուոց 15:35): Ինչո՞ւ Աստված այդ աստիճանի խստությանը արձագանքեց կատարվածին:

Ժողովրդի տրամադրության տակ վեց օր կար փայտ հավաքելու, կերակուր, հագուստ եղեն պատրաստելու և նուշնիսկ ապաստարան կառուցելու համար, իսկ յոթերորդ օրը նվիրված էր հոգևոր կարիքները հոգալուն: Փայտ հավաքելն ինքնին սխալ չէր. Եհովայի երկրպագությանը հատկացված ժամանակը դրա վրա վատնելն էր սխալ: Թեև քրիստոնյաներն այսօր Մովսիսական օրենքի տակ չեն, սակայն այս դեպքը դաս չէ՞ մեզ համար, որ հարկավոր է այսօր էլ ճիշտ առաջնահերթություն սահմանել (Փիլիպպեցիս 1:10):

ԱՊՐԻԼԻ 5-11

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | ԹՎԵՐ 17-19

«Ես եմ քո.... ժառանգությունը»

W11 9/15, էջ 13, պրբ. 9

Թույլ տալի՞ս ես, որ Եհովան քո բաժինը լինի

Չ չիջիր դատացիներին, ովքեր կալվածք չժառանգեցին: Քանի որ նրանց համար գլխավոր տեղում մաքուր երկրպագությունն էր, նրանք պետք է վստահ լինեին, որ Եհովան, որն ասել էր՝ «Ես եմ քո բաժինը», կապահովեր իրենց ապրուստի միջոցներով (Թվեր 18:20): Թեև, ի տարբերություն քահանաների ու դատացիների, մենք չենք ծառայում բառացի տաճա-

րում, կարող ենք ընդօրինակել նրանց՝ վստահ լինելով, որ Եհովան կհոգա մեր կարիքները: Մինչ վերջին օրերը մոտենում են իրենց ավարտին, ավելի ու ավելի կարևոր է դառնում Աստծուն ապավինելը և վստահելը, որ նա ի զորու է հոգալու մեր կարիքները (Հայտն. 13:17):

W11 9/15, էջ 7, պրբ. 4

Եհովան է իմ բաժինը

4 Ի՞նչ իմաստով էր Եհովան դատացիների բաժինը: Կալվածքի փոխարեն՝ որպես ժառանգություն՝ նրանց ծառայության անգին առանձնաշնորհում վստահվեց: Դատացիների ժառանգությունը «Եհովային քահանայություն անելն էր» (Հեբու 18:7): Թվեր 18:20-ի համատեքստը ցույց է տալիս, որ նրանք աղքատության մեջ չէին ապրելու (**կարդա՛ Թվեր 18:19, 21, 24**): Դատացիներին տրվելու էր «Իսրայելում իբրև ժառանգություն ամեն տասներորդ մասը.... որպես փոխհատուցում նրանց կատարած ծառայության» դիմաց: Նրանք ստանալու էին Իսրայելի բերքի և ծնված ընտանի կենդանիների 10 տոկոսը: Իրենց հերթին դատացիները պետք է ստացածի տասներորդ մասը՝ «լավագույններից», նվիրաբերեին քահանայությանը աջակցելու համար (Թվեր 18:25-29): Քահանաներին էին պատկանում նաև «բոլոր սուրբ նվիրաբերությունները», որոնք Իսրայելի որդիները երկրպագության վայրում մատուցում էին Աստծուն: Այսպիսով՝ քահանաները հիմքեր ունեին հավատալու, որ Եհովան հոգ կտանի իրենց մասին:

Հոգևոր գանձեր

G02 6/8, էջ 14, պրբ. 2

Աղ. թանկ նյութ

Աղը նաև դարձավ կայունության և մշտատևության խորհրդանիշ: Ուստի Աստվածաշունչում որոշ ուխտեր երբեմն կոչվում էին նաև «աղի ուխտ»: Սովորաբար այդպիսի ուխտ կնքելու համար կողմերը միասին աղով

համեմված ճաշատեսակ էին ուտում (Թվեր 18:19): Մովսիսական օրենքի համաձայն՝ զոհասեղանի վրա մատուցվող զոհերը հարկավոր էր աղով համեմել: Դա խորհրդանշում էր մի բան, ինչը կանխում է փտումն ու հոտումը:

ԱՊՐԻԼԻ 12-18

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏՄԻԻ ԽՈՍՔԻՑ | ԹՎԵՐ 20-21

«Հեզ մնա անգամ ճնշման ներքո»

Մ19.02, էջ 12, պրբ. 19

Որոնիի հեզությունն և արժանացիի Եհովայի բարեհաճությանը

¹⁹ Եթե հեզ լինենք, ավելի քիչ կսխալվենք: Կրկին անդրադառնանք Մովսեսին: Տասնամյակներ շարունակ նա հեզ մնաց և հանճեցրեց Եհովային: Բայց երբ անապատում իսրայելացիների դեգերումները մոտենում էին ավարտին, Մովսեսը մի պահ կորցրեց հեզությունը: Նրա քույրը, ով Եգիպտոսում օգնել էր փրկել իր կյանքը, նոր էր մահացել, ու նրան թաղել էին Կադեսում: Եվ այժմ իսրայելացիները կրկին բողոքում էին, որ իրենց մասին ինչպես հարկն է հոգ չի տարվում: Նրանք «վիճում էին Մովսեսի հետ» ջուր չունենալու պատճառով: Չնայած այն բոլոր հրաշքներին, որ Եհովան գործել էր այդ մարդու միջոցով, և չնայած այն բանին, որ Մովսեսը այդ բոլոր տարիների ընթացքում անձնուրացաբար առաջնորդել էր իսրայելացիներին՝ նրանք, միևնույն է, սկսեցին տրտնջալ: Նրանք դժգոհում էին ոչ միայն ջրի բացակայությունից, այլև Մովսեսից, իբր նրա մեղքով էր, որ իրենք ծարավ էին մնացել (Թվեր 20:1-5, 9-11):

Մ19.02, էջ 13, պրբ. 20-21

Որոնիի հեզությունն և արժանացիի Եհովայի բարեհաճությանը

²⁰ Զայրույթից կուրացած՝ Մովսեսը կորցրեց իր հեզությունը: Նա ոչ միայն չասաց ժայռին, որ ջուր տա, ինչպես որ Եհովան էր

պատվիրել, այլև դառնությամբ խոսեց ժողովրդի հետ և իրեն վերագրեց այն հրաշքը, որ շուտով կատարվելու էր: Ապա երկու անգամ հարվածեց ժայռին, և դրանից շատ ջուր դուրս եկավ: Հպարտությունն ու բարկությունը մի պահ այնպես համակեցին Մովսեսին, որ նա ցավալի սխալ գործեց (Սաղ. 106:32, 33): Քանի որ նա մի պահ կորցրեց իր հեզությունը, նրան թույլ չտրվեց մտնել Ավետյաց երկիր (Թվեր 20:12):

²¹ Այս դրվագից արժեքավոր դասեր ենք քաղում: Առաջին՝ հեզ մնալու համար շարունակական ջանքեր են հարկավոր: Եթե անգամ մի պահ անտեսենք դա, հպարտությունը գլուխ կբարձրացնի, և դրա պատճառով կսկսենք անխոհեմ բաներ ասել ու անել: Երկրորդ՝ սթրեսը կարող է մեզ խոցելի դարձնել, ուստի առավել ևս նման իրավիճակներում պետք է ջանքեր թափենք, որ հեզ լինենք՝ անկախ այն բանից, թե որքան լարված ենք:

Մ09 9/1, էջ 19, պրբ. 5

Աստված արդարացիորեն է դատում

Առաջին՝ Աստված չէր պատվիրել Մովսեսին խոսել նրանց հետ, ոչ էլ ասել էր, որ նրանց դատապարտի որպես ըմբոստների: Երկրորդ՝ Մովսեսն ու Ահարոնը փառքը Եհովային չվերագրեցին: Նա ասաց. «Իսրայելի որդկանց աչքերի առաջին չփառաւորեցիք [ինձ]» (համար 12): Մովսեսը, «ջուր հանե՞նք ձեզ համար» ասելով, ուզում էր ցույց տալ, թե ինքն ու Ահարոնն են հրաշքով ջուր հանելու, ոչ թե Աստված: Երրորդ՝ այս դատավճիռը համապատասխանում էր անցյալում կայացրած դատավճիռներին: Եհովան թույլ չէր տվել ըմբոստների սերնդին մտնել Քանան, ուստի նա նույն կերպ վարվեց Մովսեսի ու Ահարոնի հետ (Թուոց 14:22, 23): Չորրորդ՝ Մովսեսն ու Ահարոնը Իսրայելի առաջնորդներն էին: Իսկ Աստված ում շատ պատասխանատվություններ է վստահում, շատ էլ պահանջում է (Ղուկաս 12:48):

Հոգևոր գանձեր

ա14 6/15, էջ 26, պրբ. 12

Եհովայի աչքերո՞վ ես նայում մարդկանց թուլություններին

¹² Այս դեպքերից յուրաքանչյուրում Եհովան կարող էր անմիջապես պատժել Ահարոնին: Բայց նա գիտեր, որ Ահարոնը վատ մարդ չէ և որ տեղի ունեցածի համար հիմնականում նա չէ մեղավորը: Ըստ ամենայնի, Ահարոնը թույլ էր տվել, որ հանգամանքները կամ ջրջապատը շեղեն իրեն ճիշտ ընթացքից: Իսկ երբ նրան հանդիմանեցին, նա պատրաստակամորեն ընդունեց իր սխալները և թիկունք կանգնեց Եհովայի որոշումներին (Ելք 32:26; Թվեր 12:11; 20:23–27): Եհովան կենտրոնացավ Ահարոնի հավատի և զղջամտության վրա: Դարեր անց Ահարոնի և նրա սերունդների մասին Աստծու Խոսքում գրվեց, որ նրանք աստվածավախ մարդիկ էին (Սաղ. 115: 10–12; 135:19, 20):

ԱՊՐԻԼԻ 19–25

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | ԹՎԵՐ 22–24

«Եհովան անեծքը օրհնության է վերածում»

bt, էջ 53, պրբ. 5

Ինչպես էր քարոզվում «Հիսուսի մասին բարի լուրը»

⁵ Մեր օրերում նույնպես ոչ ոք չկարողացավ լռեցնել Աստծու ծառաներին: Հալածանքի պատճառով քրիստոնյաները երբեմն բանտ են ընկել կամ փախել են ուրիշ երկրներ: Բայց դա միայն նպաստել է Թագավորության գործին, քանի որ այլ վայրերում ապրող մարդիկ հնարավորություն են ստացել լսելու բարի լուրը: Օրինակ՝ Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ժամանակ Եհովայի վկաները կարողացան հիմնալի վկայություն տալ համակենտրոնացման ճամբարներում: Ահա թե ինչ է պատմում մի

հրեա. «Եհովայի վկա բանտարկյալների հաստատականությունը ինձ օգնեց հասկանալու, որ նրանց հավատը հիմնված է Աստվածաշնչի վրա, և ես որոշեցի Վկա դառնալ»:

it-2, էջ 291

Խելագարություն

Խելագարություն է հակառակվել Եհովային: Բաղաման մարգարեն հիմարաբար որոշեց մարգարեանալ Իսրայելի դեմ, որ մովաբացիների Բաղակ թագավորից փող ստանա, բայց Եհովան ի չիք դարձրեց նրա ջանքերը: Պետրոս առաքյալը Բաղամանի մասին գրեց, որ «անխոս էջը, մարդու ձայնով խոսելով, փորձեց կանգնեցնել մարգարեին, որ անխելքությամբ չվարվի»: Այստեղ «անխելքություն» բառով թարգմանվել է առաքյալի կողմից օգտագործված *պարաֆրոնիա* բառը, որը բառացիորեն նշանակում է «լիներել բանականությունից դուրս» (2Պտ 2:15, 16; Թվ 22:26–31):

Հոգևոր գանձեր

ա04 8/1, էջ 27, պրբ. 2

Ուշագրավ մտքեր «Թուոց» գրքից

22:20–22— Ինչո՞ւ Եհովայի բարկությունը բորբոքվեց Բաղամանի դեմ: Եհովան Բաղաման մարգարեին ասել էր, որ չանիծի իսրայելացիներին (Թուոց 22:12): Սակայն այդ մարգարեն գնաց Բաղակի մարդկանց հետ՝ լիովին տրամադրված անիծելու Իսրայելին: Բաղաման ուզում էր Մովաբի թագավորի բարեհաճությանն արժանանալ ու նրանից «վարձ» ստանալ (Բ Պետրոս 2:15, 16; Յուդա 11): Նույնիսկ երբ Բաղամանը անիծելու փոխարեն ստիպված էր օրհնել Իսրայելին, նա շարունակեց փնտրել թագավորի հաճությունը՝ առաջարկելով նրան, որ Բահաղի երկրպագու կանայք օգտագործվեն գայթակղեցնելու համար իսրայելացի տղամարդկանց (Թուոց 31:15, 16): Այսպիսով՝ Բաղամանի անամոթ ագահությունն էր

պատճառը, որ Աստված բարկացավ նրա վրա:

ԱՊՐԻԼԻ 26–ՄԱՅԻՍԻ 2

ԳՆՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | ԹՎԵՐ 25–26

«Մի ծաղկով գարուն կգա»

/vs, էջ 118, պրբ. 1–2

Փախիր սեռական անբարոյությունից

ՋԿՆՈՐՍԸ գնում է այնպիսի վայր, որտեղ կարող է բռնել իր ուզած ձուկը: Նա ընտրում է խայծը, ամրացնում կարթին և այն ջուկն է նետում: Հետո համբերությամբ սպասում է, և երբ ձուկը կուլ է տալիս խայծը, նա կտրուկ շարժումով կարթը մխրճում է ձկան բերանը և ապա թելը փաթաթելով՝ դուրս բերում իր որսը:

² Նույն կերպով կարող են ծուղակն ընկնել նաև մարդիկ: Այդպես եղավ, օրինակ, իսրայելացիների հետ: Նրանք արդեն հասել էին Ավետյաց երկրի շեմին ու ճամբար էին դրել Մովաբի հարթավայրերում: Մովաբի թագավորը Բաղաամ անունով մի մարդու խոստացավ շատ փող տալ, եթե նա անիծի Իսրայելին: Բաղաամը այդ հարցում հաջողության չհասավ, ուստի այլ միջոց գտավ. նա այնպես արեց, որ իսրայելացիները իրենք իրենց վրա անեծք բերեն: Նա լավ մտածված մի խայծ ընտրեց. երիտասարդ մովաբացի կանանց ուղարկեց իսրայելացիների ճամբար՝ տղամարդկանց գայթակղելու (Թվեր 22:1–7; 31:15, 16; Հայտնություն 2:14):

/vs, էջ 119, պրբ. 4

Փախիր սեռական անբարոյությունից

⁴ Ինչո՞ւ այդ իսրայելացիները ընկան Բաղաամի լարած թակարդը: Նրանք եսասիրաբար մտածում էին միայն իրենց հաճույքի մասին և մոռացել էին այն ամենը, ինչ Եհովան արել էր իրենց համար: Նրանք

Եհովային նվիրված մնալու շատ պատճառներ ունեին: Նա ազատել էր իրենց Եգիպտոսի ստրկությունից, կերակրել անապատում ու ապահով հասցրել Ավետյաց երկրի սահմանին (Եբրայեցիներ 3:12): Այնինչ նրանք տրվեցին սեռական անբարոյություն գործելու գայթակղությանը: Ուստի Պողոս առաքյալը քրիստոնյաներին այսպիսի հորդոր է տալիս. «Թող որ պոռնկությամբ չզբաղվենք, ինչպես որ նրանցից ոմանք պոռնկություն գործեցին» (1 Կորնթացիներ 10:8):

Հոգևոր գանձեր

it-1, էջ 359, պրբ. 1–2

Սահման

Ըստ ամենայնի, երկու գործոն ազդեց այն բանի վրա, թե Ավետյաց երկրի տարածքը ինչպես բաժանվեց ցեղերի միջև: Առաջին գործոնը վիճակ գցելն էր, երկրորդը՝ ցեղի մեծությունը: Վիճակով որոշվում էր, թե ամեն ցեղի ժառանգական կալվածքը մոտավորապես որտեղ պետք է լինի՝ հյուսիսում, հարավում, արևելքում, թե արևմուտքում, պետք է լինի ծովափնյա հարթավայրում, թե լեռնային շրջանում: Վիճակով կաշառված որոշումները Եհովայից էին, ուստի այդ փաստը ցեղերի միջև նախանձի ու վեճերի տեղ չէր թողնում (Առ 16:33): Բացի այդ՝ վիճակ գցելու միջոցով Աստված այնպես արեց, որ ամեն ցեղ ստանա այն տարածքը, որի մասին, համաձայն Ծննդոց 49:1–33 համարների, մահվան անկողնում մարգարեացել էր Հակոբ նահապետը:

Ամեն ցեղի աշխարհագրական դիրքը վիճակի միջոցով որոշելուց հետո անհրաժեշտ էր երկրորդ գործոնի, այսինքն՝ ցեղի մեծության հիման վրա սահմանել ցեղերի հողաբաժինների չափերը: «Վիճակ գցելով՝ այդ երկիրը բաժանեք ձեր տոհմերի միջև: Բազմամարդ տոհմի ժառանգությունը ավելացրեք,

իսկ սակավաթիվ տոհմի ժառանգությունը պակասեցրեք: Որ տեղը որ վիճակով ընկնի նրանցից մեկին, այն էլ կլինի նրա ժառանգությունը» (Թվ 33:54): Ցեղերի աշխարհագրական դիրքին վերաբերող որոշումը, որը վիճակ գցելով էր կայացվում, փոփոխման ենթակա չէր, մինչդեռ ցեղերին հատկացվող հողաբաժինների չափերը կարելի էր փոփոխել: Ուստի երբ պարզվեց, որ Հոդալի ցեղին բաժին ընկած տարածքը չափազանց մեծ է, այն կրճատեցին և դրա մի մասը տվեցին Շմավոնի ցեղին (Հս 19:9):